

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתׁ בִּי־תֵּעָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק ט'

קונטרס 669

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ואם הוא למד אפילו שלא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים את תורת הסוד, ויכל לישב בישיבות גבוהות ולעסק בסודות התורה.

מי לא מפחד מפצצת אטום של אירן?

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! – ומי יודע מה ילד יום^א!!!

משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

כא) בואו ונתאחד כולנו ביחד

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תיקוני זוהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, וזה אפשר גם ללמוד ולשמוע ב"קול הזוהר" בטלפון, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה^ב, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, **בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים.**

הקדשו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

[יא] וכבר נשמע דברו של מרן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים זכויות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.

[יב] וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה זי"ע, ראש ישיבת פורת יוסף, שבילדותו ובכן 10 שנים) בא לקבל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זי"ע, ושאלו מפני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י צדקה לשאול לחבמי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו, ששבת היא כלה ובת זוג לישראל – ולכלה צריך שיהיה 24 קישוטי כלה בנועד ליודעי ח"ן. (א-ה: ובשבת ביותר ראוי לקטש הכלה העליונה היא השכינה הקדושה).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שיעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, **התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את לימוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקינו ברחמים.**

במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תניישים, כך יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, לישיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר.

וכבר פסק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, מלמד צריך שילמד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, כי בזה שהרב נותן שכל לשר לתינוק, **בזה מניח נשמה אמתית.**

בספר חכם הרזים הוסיף על דברתו: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר, **אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו** - וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש, כמבואר בספרים הקדושים.

כמה גדול כח הלומד בזוהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (סוכה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו. ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עלייה והן מועטין, אם אלף הן, אני ובני מהן, אם מאה הם, אני ובני מהן, אם שנים הן, אני ובני הן.

והולכתיה והולכתיה המדבר, ולאחר כן פתח להם חמשים שערי חרות, שהם חמשים שערי רחמים מצד של אברהם אביהם. וזהו ונתן לאבי הנערה חמשים כסף, וכסף מדרגא מדרגת החסד, ורגא דאברהם.

שביציאת מצרים פתח להם חמשים שערי חרות מצד דין השמאל, שהוא אדני, ששם דין אנכי. קדם דין - (בראשית טו) דין אנכי, ואחר כך יצאו. אבל

בגאלה האחרונה, (ישעיה נד) וברחמים גדולים, מצד אברהם, וגאלה דרגה של אברהם.

שבינה, שם היא היד הגדולה, שם היא חמשים כסף. ואחר כך לא יוכל שלחה בגלות כל ימיו, משום שלו תהיה לאשה, כמו

שנאמר (הושע ב) וארשתיך לי לעולם. וכתוב אחר, (ישעיה נד) פי בעליך עשיך ה' צבאות שמו.

(שם סב) לא יאמר לך עוד עזובה, שאף על גב ששכינה בגלות, הקדוש ברוך הוא לא יז ממנה.

מצוה אחר זו, לישא אנוסתו. שודי אנוסה יש משגי צדדים: אנוסה באהבתו אליה, והיא לא אוהבת אותו. ויש אנוסה שהיא אוהבת אותו, ופוחדת להזדונג

עמו בלי קדושין וברכה, והיא לא רוצה אם היא פשוטה אליו, ולו תהיה לאשה.

בסתרי תורה יש לנו להמשיל משל. יש נשמה שהיא מלכה, ויש נשמה שהיא אמה, כמו (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה. ויש נשמה שהיא שפחה פשוטה של האדם. גם כן, יש שהוא עבד שפחה אל הנשמה,

ולפעמים הנשמה הולכת בסוד הגלגול, וזהו שכתוב (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. ויצר הרע רודף אחריה להפגס בגוף, שהיא שפחה ליצר

מפתייה והולכתיה המדבר, ולבתר אפתח לון חמשין תרעין דחירו, דאינון חמשין תרעין דרחמי, מסטרא דאברהם אבוהון. והאי איהו ונתן לאבי הנערה חמשים כסף, וכסף מדרגא דחסד, ורגא דאברהם.

דבמפקנו דמצרים, חמשין תרעין דחירו אפתח לון, מסטרא דדינא

דשמאלא, דאיהו אדני, דתמן (בראשית טו) דין אנכי. קדם דינא דין אנכי, ולבתר נפקו. אבל

בפורקנא בתרייתא, (ישעיה נד) וברחמים גדולים, מסטרא דאברהם, וגדולה דרגא דאברהם, דבינה, תמן איהו יד הגדולה, תמן איהו נ' כסף. ולבתר לא יוכל שלחה בגלותא כל ימיו, בגין דלו תהיה לאשה, כמה דאתמר

(הושע ב) וארשתיך לי לעולם. וקרא אחריןא, פי בועליך עושיך יי' צבאות שמו.

(ישעיה סב) לא יאמר לך עוד עזובה. דאף על גב דשכינתא איהו בגלותא, קדשא ברוך הוא לא יז ממנה.

פקודא בתר דא, לישא אנוסתו. דודאי אנוסה אית מתרין סטרין, אנוסה ברחימו דיליה לגבה, ואיהו לא רחימת ליה. ואית אנוסה דרחימת איהו ליה, ודחילת לאזדונגא עמיה בלא קדושין וברכה, ואיהו לא בעאת

אם היא הדיוטא לגביה, ולו תהיה לאשה. בסתרי תורה, אית לן להמשיל משל, נשמתא אית דאיהו מטרוניתא.

ונשמתא אית, דאיהו אמה. פגון (שמות כא) וכי ימכור איש את בתו לאמה. ונשמתא אית, דאיהו שפחה הדיוטא דבר נש. אוף הכי, אית דאיהו עבד שפחה לגבי נשמתא.

ולזמנין נשמתא אזלא פרזא דגלגולא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח

לשמה שהיא אמה, כמו (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה. ויש נשמה שהיא שפחה פשוטה של האדם. גם כן, יש שהוא עבד שפחה אל הנשמה,

ולפעמים הנשמה הולכת בסוד הגלגול, וזהו שכתוב (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. ויצר הרע רודף אחריה להפגס בגוף, שהיא שפחה ליצר

לשמה שהיא אמה, כמו (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה. ויש נשמה שהיא שפחה פשוטה של האדם. גם כן, יש שהוא עבד שפחה אל הנשמה,

אם היא הדיוטא לגביה, ולו תהיה לאשה. בסתרי תורה, אית לן להמשיל משל, נשמתא אית דאיהו מטרוניתא.

ונשמתא אית, דאיהו אמה. פגון (שמות כא) וכי ימכור איש את בתו לאמה. ונשמתא אית, דאיהו שפחה הדיוטא דבר נש. אוף הכי, אית דאיהו עבד שפחה לגבי נשמתא.

ולזמנין נשמתא אזלא פרזא דגלגולא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח

לשמה שהיא אמה, כמו (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה. ויש נשמה שהיא שפחה פשוטה של האדם. גם כן, יש שהוא עבד שפחה אל הנשמה,

לְכַף רִגְלָהּ, וַיֵּצֵר הָרַע רַדְיָף אֲבִתְרָהָא, לְאַעְלָא בְּגוּפָא, דְּאִיהוּ שְׁפָחָה לְגַבֵּי יֵצֵר הָרַע. אִיהוּ שֵׁד יְהוּדִי. וְנִשְׁמָתָא י', אִמָּה הָעֵבְרָיָה. וְכֵּה הָיָה הַשֵּׁד וְחִזְרוּ לְשֵׁדֵי, שְׁשׁוּמְרָא אֶת אֹתָהּ הִנְשָׁמָה, וְיָשַׁב בָּהּ בְּתִשְׁבָּה, וּמְכַרְףּ בָּהּ אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם בְּכַרְוּף, וּמְקַדֵּשׁ בָּהּ אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, וּמִיַּחַד עִמָּה אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקִרְיָאת שְׁמַע.

מַה דְּהוּה אִיהוּ שֵׁד, אֲתַהְדֵּר מְלֵאךְ דִּינִיָּה מְטַטְרוֹן, (רִיחָא מְנִיָּה) וְאֲתַהְדֵּר שְׂדֵי דְהָכִי סָלִיק בְּמְטַטְרוֹן, בְּחוּשְׁבֵּן שְׂדֵי. וּמִיַּד יִתְקַיֵּים בֵּיהּ, וְלוֹ תְהִיָּה לְאַשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְחָה כָּל יָמָיו. וְאִם לֹא חִזְרוּ בְּתִשְׁבָּה, הִיא מִשְׁתַּעְבָּדַת אֲלֵיוּ בְּתִשְׁבָּתִים שְׁעִשְׁתָּה, וְיִתְקַיֵּים בָּהּ, הָאִשָּׁה וְיִלְדֵיהּ תְהִיָּה לְאֲדֻנְיָהּ. וְנֶאֱמַר בְּאוֹתוֹ שֵׁד בַּעַל חוּבוֹ, וְהוּא יֵצֵא בְּגוּפוֹ. וְהַשֵּׁד הַזֶּה הוּא כְּמוֹ הַמְטָה שֶׁל מִשָּׁה, שְׁהַתְהַפֵּף מִמְטָה לְנַחֵשׁ, וּמִנַּחֵשׁ לְמִטָּה. כִּךְ הַשֵּׁד הַזֶּה, מִתְהַפֵּף מִשֵּׁד לְמִלְאָךְ, וּמִמְלָאךְ לְשֵׁד, כְּפִי מַעֲשֵׂי הָאָדָם. וּמִכַּאן נֹדַע יוֹסֵף הַשֵּׁד לְמָה נִקְרָא כִּךְ.

וְעַל שֵׁם שְׂדִים שְׂבָאוּ מִזָּה, פְּרִשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁיִישׁ מִהֶם כְּמוֹ מְלָאכֵי הַשָּׂרָת, וְהֵם תְּלִמְיָדֵי חֻכְמִים שִׁיּוּדְעִים מִה שְׁהִיָּה וּמֵה שְׁעִתִּיד לְהִיּוֹת. וְהֵם בְּדִמְיוֹתֵיהֶם בְּאַרְצָא, אֵלוֹ בְּעֵלֵי פִילוֹסוֹפִיָּה, אֲצִטְגְּנִי יִשְׂרָאֵל, שִׁיּוּדְעִים מֵה שְׁהִיָּה וּמֵה שְׁעִתִּיד לְהִיּוֹת מְאוֹתוֹת הַחֻמָּה וְהַלְבָּנָה, מְלַקְוֵי שְׁלֵהֶם, וְכָל כּוֹכַב וּמְזֹל, וּמֵה הוּא מְרָאָה בְּעוֹלָם.

וְיִשׁ מִהֶם כְּמוֹ בְּהִמָּה, פְּרִים וְרִבִּים בְּבִהִמָּה, דְּמוּתָם לְמִטָּה הֵם עֲמֵי הָאֲרָץ, וּפְרִשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁהֵם שְׁקָץ וּבְנוֹתֵיהֶם שְׂרָץ. וְעַל בְּנוֹתֵיהֶם נֶאֱמַר, (דְּבָרִים

מַה דְּהוּה אִיהוּ שֵׁד, אֲתַהְדֵּר מְלֵאךְ דִּינִיָּה מְטַטְרוֹן, (רִיחָא מְנִיָּה) וְאֲתַהְדֵּר שְׂדֵי דְהָכִי סָלִיק בְּמְטַטְרוֹן, בְּחוּשְׁבֵּן שְׂדֵי. וּמִיַּד יִתְקַיֵּים בֵּיהּ, וְלוֹ תְהִיָּה לְאַשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְחָה כָּל יָמָיו. וְאִם לֹא חִזְרוּ בְּתִשְׁבָּתִים, הִיא מִשְׁתַּעְבָּדַת אֲלֵיוּ בְּתִשְׁבָּתִים שְׁעִשְׁתָּה, וְיִתְקַיֵּים בָּהּ, הָאִשָּׁה וְיִלְדֵיהּ תְהִיָּה לְאֲדֻנְיָהּ. וְנֶאֱמַר בְּאוֹתוֹ שֵׁד בַּעַל חוּבוֹ, וְהוּא יֵצֵא בְּגוּפוֹ. וְהַשֵּׁד הַזֶּה הוּא כְּמוֹ הַמְטָה שֶׁל מִשָּׁה, דְּאֲתַהְפֵּף מִמְטָה לְנַחֵשׁ, וּמִנַּחֵשׁ לְמִטָּה, הָכִי הָיָה שֵׁד, אֲתַהְפֵּף מִשֵּׁד לְמִלְאָךְ, וּמִמְלָאךְ לְשֵׁד, כְּפִי מַעֲשֵׂי הָאָדָם. וּמִכַּאן נֹדַע יוֹסֵף עוֹבְדוֹי דְּבַר גֵּשׁ. וּמִהָכָא אֲשַׁתְּמוּדַע יוֹסֵף שִׁידָא, אֲמַאי אֲתַקְרִי הָכִי.

וְעַל שֵׁם שְׂדִים דְּאֲתוּ מִזָּה, אֲוִקְמוּהָ מְאֲרֵי מִתְנִיתִין, דְּאִית מְנַהוֹן כְּמִלְאָכֵי הַשָּׂרָת, וְאִינוּן תְּלִמְיָדֵי חֻכְמִים דִּינְדַּעִין מְאִי דְהוּה, וּמֵה דְעִתִּיד לְמַהוּי. וְאִינוּן בְּדִיוִקְנֵיהוּ בְּאַרְעָא, אִינוּן מְאֲרֵי פִילוֹסוֹפִיָּא, אֲצִטְגְּנִי יִשְׂרָאֵל, דִּינְדַּעִין מְאִי דְהוּה, וּמִמִּי דְעִתִּיד לְמַהוּי, מְאוֹתוֹת דְּחֻמָּה וְסִיחָרָא, לְקוּתָא דְלַהוֹן, וְכָל כּוֹכַב וּמְזֹל, וּמֵה אַחֲזֵי בְּעֵלְמָא.

וְאִית מְנַהוֹן (דף רע"ז ע"ב) בְּבִהִמָּה, פְּרִין וְרִבִּין בְּבִהִמָּה, דִּיוִקְנָא דְלַהוֹן לְתַפָּא אִינוּן עֲמֵי הָאֲרָץ, וְאֲוִקְמוּהָ מְאֲרֵי מִתְנִיתִין, דְּאִינוּן שְׂרָץ, וּבְנוֹתֵיהוֹן שְׂרָץ. וְעַל

וְעַל שֵׁם שְׂדִים שְׂבָאוּ מִזָּה, פְּרִשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁיִישׁ מִהֶם כְּמוֹ מְלָאכֵי הַשָּׂרָת, וְהֵם תְּלִמְיָדֵי חֻכְמִים שִׁיּוּדְעִים מִה שְׁהִיָּה וּמֵה שְׁעִתִּיד לְהִיּוֹת. וְהֵם בְּדִמְיוֹתֵיהֶם בְּאַרְצָא, אֵלוֹ בְּעֵלֵי פִילוֹסוֹפִיָּה, אֲצִטְגְּנִי יִשְׂרָאֵל, שִׁיּוּדְעִים מֵה שְׁהִיָּה וּמֵה שְׁעִתִּיד לְהִיּוֹת מְאוֹתוֹת הַחֻמָּה וְהַלְבָּנָה, מְלַקְוֵי שְׁלֵהֶם, וְכָל כּוֹכַב וּמְזֹל, וּמֵה הוּא מְרָאָה בְּעוֹלָם.

כז) אָרוּר שְׂכַב עִם כָּל בְּהֵמָה. וְהֵם שׁוֹנְאִים אֶת תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁהֵם מִמֶּשׁ מְלַאכֵי הַשָּׁרָת. וּמִשׁוּם זֶה פְּרֻשָׁה בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה עַל אָדָם, אִם יִהְיֶה כְּמוֹ מְלֹאֲךָ ה' צְבָאוֹת - תּוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ, וְאִם לֹא - לֹא יִבְקֶשׁוּ תּוֹרָה מִפִּיהוּ.

וְיֵשׁ אַחֲרֵים בְּעֲלֵי סִתְרֵי תּוֹרָה, בְּעֲלֵי מִדּוֹת, שֶׁהֵם יוֹרְשִׁים נִשְׁמוֹת מִצַּד הַמַּלְכוּת הַקְּדוּשָׁה שֶׁכְּלוּלָה מֵעֶשֶׂר סְפִירוֹת. שְׁמֵי שִׁיּוּרֵשׁ אוֹתָהּ זִזְכָּה בָּהּ, זִזְכָּה לְעֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלֵי פְרוּד, עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע. שְׂאֵם הֵיוּ יוֹרְשִׁים אֶת הַמַּלְכוּת הַיְחִידָה, הֵיוּ תִשַׁע בְּפְרוּד מִמֶּנָּה. מִשׁוּם שְׂאֵין שֵׁם פְרוּד, אָמַר בְּעַל סֵפֶר יִצְיָרָה עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע.

וְאִם תֹּאמַר שֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה מֵעֶשֶׂר - שֵׁם הַמִּפְרָשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, הָרִי עֶשֶׂר יו"ד שְׁמִתִּיחַד עִמָּה, וְלֹא עוֹלָה לְמַעְלָה מֵעֶשֶׂר. וּמִשׁוּם זֶה י', וְלֹא י"א. אֲבָל מִי שֶׁמַּחְבֵּר יו"ד, שֶׁהִיא אוֹת בְּרִית, בְּשִׁפְחָה, וְהַמַּלְכָּה כְּלוּלָה מִי', בְּשֵׁד שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה סְמָא"ל, גִּדּוֹן בְּגִיהֶנָּם.

שְׁמֵי שִׁיּוּרֵשׁ בַּת הַמֶּלֶךְ מַלְכוּת, לֹא זִזְכָּה בָּהּ, אֲלֵא בֶן הַמֶּלֶךְ, שֶׁנִּקְרָא (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁמִּצַּד זֶה נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנִים לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יד) בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. וּמַלְכוּת זוֹ שֶׁל אֲצִילוֹת.

וְיֵשׁ כְּנֻגָה מַלְכוּת שֶׁל בְּרִיאָה, וְהִיא מַלְכוּת לְמַלְאכִים שֶׁל הַבְּרִיאָה. וְהִיא נִעְרַת הַמַּלְכָּה, מִשְׁמֶשֶׁת שְׁלָה, וְהִיא דְמוּת הַגְּבִיּוּרָה שְׁלָה, כְּלוּלָה מִי'. זוֹ כְּחֻטְאֵי יִשְׂרָאֵל יְכוּלָה לְהִתְחַלֵּל בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם. אֲבָל מַלְכוּת שֶׁל אֲצִילוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

בְּנוֹתֵיהֶן נֹאמַר, (דְּבָרִים כז) אָרוּר שְׂכַב עִם כָּל בְּהֵמָה. וְאִינוֹן שׁוֹנְאִים לְתַלְמִידֵי הַחֲכָמִים מֵאֵרֵי מִשְׁנָה, דְּאִינוֹן מְלַאכֵי הַשָּׁרָת מִמֶּשׁ. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאֵרֵי מִתְּנִיתִין, עַל בַּר נֶשׁ אִי יִהְיֶה (מְלַאכֵי א) כְּמִלְאֲךָ יְי' צְבָאוֹת תּוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ, וְאִי לָאו לֹא יִבְקֶשׁוּ תּוֹרָה מִפִּיהוּ.

וְאִית אַחֲרֵינִן מֵאֵרֵי סִתְרֵי תּוֹרָה, מֵאֵרֵי מִדּוֹת, דְּאִינוֹן יִרְתִּין נִשְׁמִתִּין מִסְטְרָא דְּמַלְכוּתָא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ כְּלִילָא מֵעֶשֶׂר סְפִירָן. דְּמֵאֵן דְּרִית לָהּ, וְזָכִי לָהּ, זָכִי לְעֶשֶׂר סְפִירָן בְּלֹא פְרוּדָא, עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע, דְּאִי הוּוּ יִרְתִּין לְמַלְכוּתָא יְחִידָהּ, הוּוּ תִשַׁע בְּפְרוּדָא מִנָּה, בְּגִין דְּלִית תַּמָּן פְרוּדָא, אָמַר בְּעַל סֵפֶר יִצְיָרָה עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע.

וְאִי תִימָא דְּסִלִּיקַת לְעִילָא מֵעֶשֶׂר. שְׂמָא מִפְרָשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, הָא עֶשֶׂר, יו"ד דְּמִתְיַחַד בָּהּ, וְלֹא סִלִּיק לְעִילָא מֵעֶשֶׂר. וּבְגִין דָּא י', וְלֹא י"א. אֲבָל מֵאֵן דְּמַחְבֵּר יו"ד, דְּאִיהִי אוֹת בְּרִית, בְּשִׁפְחָה. וּמִטְרוּנִיתָא כְּלִילָא מִי', בְּשֵׁד דְּעֲבוּדָה זָרָה סְמָא"ל אֲתִדָּן בְּגִיהֶנָּם.

דְּמֵאֵן דְּרִית בְּרִיתָא דְּמַלְכָּא מַלְכוּת, לָא זָכִי לָהּ, אֲלֵא בְּרָא דְּמַלְכָּא, דְּאֲתִקְרִי (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, דְּמִסְטְרָא דָּא אֲתִקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיְי' אֱלֹהֵיכֶם, וּמַלְכוּת דָּא דְּאֲצִילוֹת.

וְאִית לְקַבְּלָהּ מַלְכוּת דְּבְרִיאָה, וְאִיהִי מַלְכוּת לְמַלְאכִים דְּבְרִיאָה. וְאִיהִי נִעְרָה דְּמִטְרוּנִיתָא, מִשְׁמֶשֶׁא דִּילָהּ, וְאִיהִי דִּיוּקְנָא דְּגַבִּירָתָא דִּילָהּ, כְּלוּלָה מֵעֶשֶׂרָה. הָאִי בְּחוּבִין דְּיִשְׂרָאֵל, יְכִילַת לְאַתְחַלְלָא בֵּין אוּמִין דְּעַלְמָא. אֲבָל מַלְכוּת דְּאֲצִילוֹת דְּקוּדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא, עֲלֶיהָ אֶתְמַר (ישעיה מב) אָנִי יְיָ הוּא
 שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וּתְהִלָּתִי
 לְפֹסְטִילִים, לֹא יִהְיֶה לָּהּ לְמֵאן דְּמִחְלָל שְׁבֹתוֹת
 וַיָּמִים טוֹבִים, אֲלֵא לְמֵאן דְּאִיהוּ בְּרָא
 דְּמִלְפָּא, וְנָטִיר אֹרְיִיתָא וּפְקוּדִין, בְּדַחִילו
 וּרְחִימוּ דְּמָאֲרִיָּה, וְלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס,
 אֲלֵא כִּבְן דְּאִיהוּ מְחוּיָב לְמַעַבְד צְוִיָּיָה
 דְּאָבוּי, דְּעֲלִיָּה אֶתְמַר (שמות כ) כִּבְד אֶת אָבִיךָ
 וְאֶת אִמְךָ. אֶת אָבִיךָ דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 וְאֶת אִמְךָ דָּא שְׁכִינְתָּא. וְעַם כָּל דָּא, מֵאן
 דְּמִחְלָל נַעֲרָה דְּמִלְפָּא, אֶתְחַשֵּׁיב לִיָּה פְּאֵלו
 מִחְלָל מְטְרוֹנִיתָא דִּילִיָּה.

וְרַבְּנָן, כָּל שְׂדֵינן לָאוּ אֵינְוּן שְׁקוּלִין, וְלֹא כָּל
 עֲבָדִין דְּשְׁכִינְתָּא, דְּכֹתִיב בֵּה, (תהלים קג)
 וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אֵית לָּהּ פְּמָה נַעֲרוֹת
 עֲבָרִיּוֹת, וּשְׁפָחוֹת עֲבָרִיּוֹת. וְאֵית לָּהּ עֲבָדִים
 וּשְׁפָחוֹת נְכָרִיּוֹת, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח מְלֻכוֹתָא
 אַחֲרָא בְּעֻלְמָא, בְּזַמְנָא דְּאִיָּהֵי שְׁלִטָּא.

וְאֵינן שְׁפָחוֹת נְכָרִיּוֹת, מִסְטָרָא דְּסַם הַמּוֹת,
 נּוֹקְבָא דְּסַמְאֵל. דְּשִׁפְחָה הִתּוּ
 לְמְטְרוֹנִיתָא. נּוֹקְבָא וְסַמְאֵל אֵל אַחַר, עֶבֶד
 הָוָה לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְבַתָּר דְּעֵבִידו
 גְּרַמְיָיָהוּ אֱלוֹהוֹת, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵתִיד
 לְאַעֲבַר לוֹן מַעְלָמָא, וְלִמְמַחֵי לוֹן.

וְאִי תִימְרוּן, אִי בְּנֵי נֶשָׂא עֲבָדִין לוֹן אֱלוֹהוֹת,
 וְלֹא בְּרַעוּתָא דְּלַהוֹן, אִמְאֵי אֶתְעַנְשׁוּ.
 אֲלֵא כַּד הוּוּ דִּיר הַמְּבוּל וְדוּר הַפְּלָגָה יְדַעֵי
 בַּהוֹן, וְהוּוּ מְקַטְרְגִין (ג"א מְקַטְרִין) לוֹן, וְסַגְדִין
 לוֹן, וּבִבְהוּא חִילָא דְּהוּוּ מְקַטְרְגִין (ג"א מְקַטְרִין)
 לוֹן, וְסַגְדִין לוֹן, הוּוּ נַחְתֵּי לְגַבְיָיָהוּ, וְעֲבָדֵי
 רַעוּתֵיָּהוּ, וּמְמַלְלֵן בַּהוֹן בְּאֵינוּן צוּלְמִין, הָא
 אֶתְעֵבִידוּ אֱלוֹהוֹת וְעִבּוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת.
 בְּגִין דָּא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵתִיד לְאַעֲבָרָא

הוּא, עֲלֶיהָ נְאָמַר (ישעיה מב) אָנִי ה' הוּא
 שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וּתְהִלָּתִי
 לְפֹסְטִילִים. לֹא נוֹתֵן
 אוֹתָהּ לְמִי שְׁמַחְלָל שְׁבֹתוֹת
 וַיָּמִים טוֹבִים, אֲלֵא לְמִי שֶׁהוּא
 בֶּן הַמֶּלֶךְ וְשׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת
 בְּיָרָאת וְאַהֲבַת רְבוּנוּ, וְלֹא עַל
 מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס, אֲלֵא כִּבְן שֶׁהוּא
 מְחֻיָּב לַעֲשׂוֹת צְוִי אָבוּי, שְׁעֲלִיו
 נְאָמַר (שמות כ) כִּבְד אֶת אָבִיךָ וְאֶת
 אִמְךָ. אֶת אָבִיךָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. וְאֶת אִמְךָ - זוֹ שְׁכִינָה.
 וְעַם כָּל זֶה, מִי שְׁמַחְלָל נַעֲרַת
 הַמֶּלֶךְ, נַחֲשֵׁב לוֹ כְּפֵאלוֹ חִלָּל אֶת
 הַמֶּלֶכָה שְׁלוֹ.

וְרַבּוּתֵינוּ, כָּל הַשְּׂדֵים אֵינָם
 שְׁקוּלִים, וְלֹא כָּל הַעֲבָדִים שֶׁל
 הַשְּׁכִינָה, שְׁכֹתוֹב בֵּה (תהלים קג)
 וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. יֵשׁ לָּהּ
 פְּמָה נַעֲרוֹת עֲבָרִיּוֹת וּשְׁפָחוֹת
 עֲבָרִיּוֹת, יֵשׁ לָּהּ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת
 נְכָרִיּוֹת, כְּדִי שְׁלֹא תִמְצָא מְלֻכוֹת
 אַחֲרַת בְּעוּלָם בְּזַמְנָן שֶׁהִיא
 שׁוֹלֵטָה.

וְהַשְּׁפָחוֹת הַנְּכָרִיּוֹת הַלְלוּ מִצַּד
 שֶׁל סַם הַמּוֹת, נְקֵבָה שֶׁל סַמְאֵל.
 שִׁפְחָה הִיא לְמַלְכָּה. נְקֵבָה
 וְסַמְאֵל אֵל אַחַר, הִיא עֶבֶד
 לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַחַר שֶׁעָשׂוּ
 עֲצָמָם אֱלוֹהוֹת, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עֵתִיד לְהַעֲבִירָם מִהַעוּלָם
 וְלִמְחוֹת אוֹתָם.

וְאִם תֹּאמְרוּ, אִם בְּנֵי אָדָם עוֹשִׂים
 לָהֶם אֱלוֹהוֹת, וְלֹא בְּרִצּוֹנָם, לְמָה
 נַעֲנְשׁוּ? אֲלֵא כִּשְׁהִיּוּ דוּר הַמְּבוּל
 וְדוּר הַפְּלָגָה יוֹדְעִים בָּהֶם, וְהִיוּ
 מְקַטְרְגִים (מְקַטְרִים) לָהֶם
 וּמְשַׁתְּחִוּים לָהֶם, וּבִאוּתוֹ פַּחַח
 שְׁהִיּוּ מְקַטְרְגִים (מְקַטְרִים) לָהֶם
 וּמְשַׁתְּחִוּים לָהֶם, הִיוּ יוֹרְדִים
 אֲלֵיהֶם וְעוֹשִׂים רִצּוֹנָם, וּמְדַבְּרִים
 עִמָּם בְּאוֹתָם צְלָמִים, הָרִי נַעֲשׂוּ
 אֱלוֹהוֹת וְעִבּוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת.
 מִשׁוּם זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

עֲתִיד לְהַעֲבִירָם, וְיִמְחָה אוֹתָם מֵהָעוֹלָם צְלָמִים שְׁלָהֶם שֶׁהֵיוּ עוֹבְדִים בָּהֶם, וְנִשְׁאַבוּ מֵהֶם רִחוּת וְצְלָמִים.

וּבִשְׁשׁ בַּעֲלֹם עָרַב רַב, יוֹרְדִים לְהַתְגַּשֵּׁם בָּהֶם, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲבִירָם מֵהָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעֲבִיר מִן הָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמְרוּ, בְּזִמְנָן שֶׁל הַגְּלוּת הָאֲחֻרֹנָה אֵין עֲבוֹדַת פּוֹכְכִים וּמְזֻלוֹת - מִשּׁוּם שֶׁבְּנֵי הָעוֹלָם לֹא יוֹדְעִים בָּהֶם. וְאֵלּוּ שִׁיּוּדְעִים בְּעָרַב רַב שָׁם, נִמְצָא לָהֶם שְׁמִכְעִיסִים אֵת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנִיתוֹ, וְיִשְׂרָאֵל בִּינֵיהֶם, וְעָרַב רַב מְצַלִּיחִים בָּהֶם, לְקַיֵּם מֵה שְׁכַתוּב (דברים ז) וּמִשְׁלֹם לְשֹׁנְאָיו אֵל פְּנָיו לְהֶאֱבִידוֹ.

קָמוּ כָל הַתַּנְאִים וְהָאֲמוֹרָאִים וּבְרָכוּ אֵת הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן וְאָמְרוּ לוֹ, סִינֵי סִינֵי, מִי זָכוֹל לְדַבֵּר לְפָנֶיךָ, שְׂאֵתָה בְדַמּוֹת רַבּוּךָ. שֶׁבְּזִמְנָן שֶׁדַּבֵּר בְּהַר סִינֵי, כָּל חַיּוֹת הַפְּלֶאכִים, וְחַיּוֹת הַכֶּסֶף, וְעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים שִׁתְקוּ, וְלֹא נִמְצָא דַבּוּר אַחֵר, אֲלֵא שְׁלוֹ. וּבִשְׁבִיל שְׂאֵתָה בְּנוֹ בְדַמּוֹתוֹ, צְרִיכִים כָּל בַּעֲלֵי הַיְשִׁיבָה לְשִׁמְעַ דְּבָרִים מִפִּיךָ, אֵל תַּתֵּן שִׁתְיָקָה לְדַבְּרֶיךָ.

כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא בְּצַבָּא וְגו'. וְשִׁמַּח אֵת אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר לָקַח. פְּקוּדָא (טו) זֶה שִׁחַתָּן יִשְׁמַח בְּאִשְׁתּוֹ שְׁנָה אַחַת, שְׁכַתוּב נְקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שְׁנָה אַחַת. וְאוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים הֵם מִשְׁלָה, שֶׁהָרִי שְׁנָה הֵיא כְּלָה, וְאֵין כְּלָה פְּרַט בְּשָׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים, שְׁכַתוּב (מלכים א ז) עֲמַד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בָּקָר. וְהוֹאִיל וְאֵין תַּקּוּן הַכְּלָה, רַק בְּשָׁנַיִם עֶשֶׂר, צְרִיךְ הַחֲתָן לְשִׁמְחָה וּלְבֵיתָה, לָה וּלְתַקּוּנֶיהָ,

לוֹן, וְיִמְחֵי לוֹן מֵעֲלָמָא, צוֹלְמִין דְּלֵהוֹן דְּהוּוּ פְּלַחִין בְּהוֹן, וְאִשְׁתַּאֲבוּ מִנְהוֹן רוּחִין וְצוֹלְמִין.

וְכִר אֵית בְּעֲלָמָא עָרַב רַב, נַחְתִּין לְאַתְגַּשְׁמָא בְּהוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַעֲבִיר לוֹן מִן עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעֲבִיר מִן הָאָרֶץ. וְאִי תִימְרוּן, בְּזִמְנָא דְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה, לִית עֲבוֹדַת פּוֹכְכִים וּמְזֻלוֹת, בְּגִין דְּלֹא יוֹדְעִין בְּנֵי עֲלָמָא בְּהוֹן. וְאֵינּוּן דִּיּוֹדְעִין בְּעָרַב רַב תַּמָּן, אִשְׁתַּכַּח לוֹן דְּמִכְעִיסִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתֵיהּ, וְיִשְׂרָאֵל בִּינֵיהוּ, וְעָרַב רַב מְצַלִּיחִין בְּהוֹן, לְקַיֵּים מָאִי דְכְּתִיב, (דברים ז) וּמִשְׁלֹם לְשֹׁנְאָיו אֵל פְּנָיו לְהֶאֱבִידוֹ.

קָמוּ כָּל הוֹרָאִין וְאֲמוֹרָאִין וּבְרִיכוּ לְרַעֲיָא מֵהֵימְנָא, וְאָמְרוּ יְיָהּ סִינֵי סִינֵי, מָאֵן יְכִיל לְמַלְלָא קְדָמְךָ, דְּאַנְתָּ בְּדִיוֹקְנָא דְמֵאֲרָךְ, דְּבִזְמָנָא דְּמַלִּיל בְּטוֹרָא דְּסִינֵי, כָּל חַיּוֹן דְּמַלְאָכִין, וְחַיּוֹן דְּכַרְסִיָּא, וְעֲלָאִין וְתַתְּאִין, שִׁתְקוּ, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח דַּבּוּר אַחֵרָא אֲלֵא דִּילֵיהּ. וּבְגִין דְּאֵת בְּרִיָּה בְּדִיוֹקְנָא דִּילֵיהּ, צְרִיךְ לְמִשְׁמַע כְּלָהוּ מֵאֲרִי מְתִיבְתָא מְלִין מִפּוּמָךְ, אֵל תַּתֵּן שִׁתְיָקָה לְמַלּוּלָךְ.

כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא בְּצַבָּא וְגו'. וְשִׁמַּח אֵת אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר לָקַח. פְּקוּדָא (טו) דָּא, חֲתָן לְמַחְדֵי בְּאַתְתֵּיהּ שְׂתָא חַד, דְּכְּתִיב נְקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שְׁנָה אַחַת. וְאֵינּוּן י"ב יַרְחִין אֵינּוּן מְדִילָהּ. דְּהָא שְׁנָה אִיהִי כְּלָה, וְלִית כְּלָה בַר בְּשָׁנַיִם עֶשֶׂר יַרְחִין, דְּכְּתִיב, (מלכים א ז) עֲוֹמַד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בָּקָר. וְהוֹאִיל וְלִית תַּקּוּנָא דְכְּלָה, בַר בְּשָׁנַיִם עֶשֶׂר, אֲצַטְרִיךְ חֲתָן לְמַחְדֵי לָהּ, וּלְבֵיתָהּ, לָהּ וּלְתַקּוּנָהּ, כְּגוּוֹנָא דְלְעֲלֵא. וְעַל דָּא יַעֲקֹב כְּתִיב בֵּיהּ, (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבִנָּי

כמו שלמעלה. ועל זה כתוב
בַּיְצָקֵב (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי
הַמָּקוֹם. אבני המקום היו שתים
עשרה, ומי ששמח פלה
משמח את עלמותיה, ועלמותיה
היו שתים עשרה. והכל הוא סוד
של שנה. לכן צריך חתן לשמח
באשתו שנה אחת.

והרי בארו, שחדנה זו אינה
שלו, אלא שלה, שכתוב ושמח
את אשתו. וישמח את אשתו לא
כתוב, אלא ושמח, ושמח את
הפלה. כמו זה אין שמחה לפלה
אלא בגופה ותקניה. ומי
משמח אותם? צדיק. ועל זה נקי
יהיה לביתו. נקי, שלא יעמל
בדברי העולם, שיהיה בו רצון
לשמח אותה. נקי מהכל. נקי
ממסים ומארגוניות וממס
גלגלת. נקי, שלא יצא לצבא
להלחם בקרבות. להמצא חדנה
מעלה ומטה, ולעורר חדנה
למעלה. אשרי העם הקדוש
שרבונם שמח בהם. אשריהם
בעולם הזה, ואשריהם בעולם
הבא.

ביומו תתן שכרו וגו' (דברים כד).
פתח רועה הנאמן ואמר, מצוה
אחר זו לתת שכר שכיר בזמנו.
זהו שכתוב ביומו תתן שכרו
ולא תבא עליו השמש. בעלי
הישיבות עליונים ותחתונים
שמעו, מטטרון הוא שכר שכיר
מח"י העולמים, שליח שלו,
כנגד ח"י ברכות התפלה בכל
יום שלש פעמים. ולכן ביומו
תתן שכרו - זו תפלת שחרית.
ולא תבא עליו השמש - זו
תפלת מנחה, שאם עבר יומו,
בטל קרבנו. כי עני הוא (של צדיק)
ודאי. עני הוא בגלות. אין לו
משלו אלא מה שנותנים לו
בתפלה, משום זה תפלה היא
תפלה שלו, (תהלים קב) תפלה לעני
כי יעטר, בעטיפת ציצית, תפלה
של יד היא.

המקום. אבני המקום שנים עשר הוו, ומאן
ידדי לכלה, חדי לעולימתהא, (דף רע"ח ע"א)
ועולימתן שנים עשר הוו. וכלא איהו רזא
דשנה. בגין כך אצטריך לחתן למחדי
באתתיה שנה אחת.

והא אוקימנא, דחדנה דא, לאו דיליה היא,
אלא דילה. דכתיב ושמח את אשתו.
וישמח את אשתו לא פתיב, אלא ושמח,
ידדי לכלה. כגוונא דא, לאו חדו לכלה, בר
בגופא ותקניהא. ומאן חדי לון. צדיק. ועל
דא נקי יהיה לביתו. נקי, דלא יעמול במלי
דעלמא, דיהא ביה רעוא למחדי לה. נקי
מכלא. נקי למסין ולארגונין וגולגלתין. נקי
דלא יפוק לחילא לאגחא קרבא. לאשתפחא
חדנה עילא ותתא, ולא תערא חדנה לעילא.
זכאין עמא קדישא, דמאריהון חדי בהון,
זכאין אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון
בעלמא דאתי.

ביומו תתן שכרו וגו'. (דברים כד) פתח רעיא
מהימנא ואמר, פקודא בתר דא, לתת
שכר שכיר בזמנו. הדא הוא דכתיב, ביומו
תתן שכרו ולא תבא עליו השמש. מארי
מתיבתאן עלאי ותתאי, שמעו. מטטרון איהו
שכר שכיר, מח"י עלמין, שליח דיליה,
לקבלא ח"י ברכאן דצלותא, בכל יומא, תלת
זמנין. ובגין דא, ביומו תתן שכרו, דא
צלותא דשחרית. ולא תבא עליו השמש, דא
צלותא דמנחה, דאי עבר יומו, בטל קרבנו.
כי עני הוא (דצדיק) ודאי, עני הוא בגלותא, לית
ליה מדיליה, אלא מאי דיהבינן ליה
בצלותא, בגין דא צלותא תפלה דיליה, (תהלים
קב) תפלה לעני כי יעטר, בעטיפת ציצית,
תפלה דיד איהי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע